

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku B. M. i H. M.

przy uczestnictwie M. W.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 grudnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców

od postanowienia Sądu Okręgowego w W.

z dnia 15 grudnia 2015 r., sygn. akt V Ca (...),

- 1. odrzuca skargę kasacyjną,**
- 2. oddala wniosek uczestniczki o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 15 grudnia 2015 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację wnioskodawców od postanowienia Sądu Okręgowego W. z dnia 24 września 2014 r. sygn. akt II Ns (...) oddającego ich wniosek o stwierdzenia zasiedzenia nieruchomości położonej przy ul. P. w W., oznaczonej w ewidencji gruntów numerem [...].

Od tego postanowienia wnioskodawcy wnieśli skargę kasacyjną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 398⁴ § 1 kodeksu postępowania cywilnego, skarga kasacyjna powinna zawierać: 1) oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części; 2) przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie; 3) wniosek o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany. Zgodnie z § 2 tego artykułu, oprócz wymagań przewidzianych w § 1, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Z kolei § 3 stanowi, że skarga kasacyjna powinna ponadto czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego, a w sprawach o prawa majątkowe powinna zawierać również oznaczenie wartości przedmiotu zaskarżenia. Do skargi kasacyjnej dołącza się także dwa jej odpisy przeznaczone do akt Sądu Najwyższego oraz dla Prokuratora Generalnego, chyba że sam wniósł skargę.

Z przytoczonego przepisu wynika, że skarga kasacyjna oprócz wymagań stawianych pismu procesowemu (§ 3), powinna czynić zadość warunkom opisanym zarówno w jego § 1 jak i § 2, przy czym tylko braki objęte § 2 i § 3 podlegają usunięciu po wezwaniu, co wynika z treści art. 398⁶ § 1 k.p.c. Jeżeli natomiast skarga kasacyjna uchybia wymogom wymienionym w § 1 art. 398⁴ k.p.c., stwierdzony brak nie podlega usunięciu w trybie przewidzianym dla usuwania braków, o których była wyżej mowa, ale powoduje, że skarga kasacyjna dotknięta taką wadliwością podlega odrzuceniu *a limine* (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 października 1997 r. II CKN 404/97, OSNC 1998/4/59;

z dnia 21 marca 2000 r., II CKN 711/00, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 151; z dnia 23 sierpnia 2012 r. III CSK 161/12; z dnia 11 marca 2015 r. III CSK 399/14 - nie publ.). Przepis § 1 art. 398⁴ k.p.c. zawiera bowiem wymagania kwalifikowane, których dopełnienie czyni dane pismo procesowe skargą kasacyjną; są to więc jej wymagania konstrukcyjne.

Skarga kasacyjna wnioskodawców nie spełnia wymogu z § 1 pkt 2 powołanego artykułu to jest nie zawiera uzasadnienia podstaw kasacyjnych. Skarżący jako postawę kasacyjną powołali „naruszenie przepisów postępowania mogącego mieć wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 386 § 4 k.p.c. - przez niezastosowanie, mimo że zdaniem skarżących było to uzasadnione - w związku z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c.". W tej części skargi kasacyjnej, którą skarżący zatytułowali „Uzasadnienie Ad. II" i którą można byłoby odnieść do wskazanej podstawy kasacyjnej, na 37 wierszy tego uzasadnienia tylko zdanie w brzmieniu: „30.04.2014 r. moi mocodawcy złożyli wniosek o przesłuchanie świadków. Sąd wniosek pochopnie oddalił, uznając że zeznania świadków nie są potrzebne do rozpoznania sprawy. Tezę tę, zaskarżoną w apelacji, podtrzymał Sąd II instancji..." pozostaje w związku logicznym z podstawą kasacyjną. Przytoczonego zdania nie można poczytać za wymagane ustawą uzasadnienie podstawy kasacyjnej. Uzasadnienie to argumentacja oparta na prawie, zmierzająca do wykazania, że skarżący trafnie zarzuca naruszenie wskazywanych przez siebie przepisów. Brak jakiegokolwiek przybliżenia tej skrótowej, ogólnikowej i niejasnej wypowiedzi skarżących nie pozwala jej uznać za uzasadnienie przytoczonej podstawy kasacyjnej.

Ustawodawca skargą kasacyjną skonstruował jako wysoce sformalizowane pismo procesowe i dla zapewnienia stawianych jej wymogów uznał za konieczne sporządzenia jej przez zawodowego pełnomocnika, czyniąc go w ten sposób gwarantem dochowania ustawowych standardów. Skarga kasacyjna wnioskodawców uchybia tym standardom. Stąd też, jako dotknięta nieusuwalnym brakiem z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. podlegała odrzuceniu (art. 398⁶ § 3 i 2 k.p.c.).

Dodać należy, że w myśl art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów, co oznacza ustawowe wyłączenie z podstawy procesowej art. 233 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

Wniosek uczestniczki o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym podlegał oddaleniu z uwagi na to, że żądanie ich zasądzenia zgłoszone w odpowiedzi na skargę kasacyjną uczestniczka powiązała tylko z wnioskami o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania lub jej oddalenie, nie wnioskując o ich zasądzenie w przypadku odrzucenia skargi, co nastąpiło.